

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) 2024/434

z dnia 5 lutego 2024 r.

w sprawie środków zapobiegających zadomowieniu i rozprzestrzenianiu się *Agrilus planipennis* Fairmaire na terytorium Unii

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/2031 z dnia 26 października 2016 r. w sprawie środków ochronnych przeciwko agrofagom roślin, zmieniające rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 228/2013, (UE) nr 652/2014 i (UE) nr 1143/2014 oraz uchylające dyrektywy Rady 69/464/EWG, 74/647/EWG, 93/85/EWG, 98/57/WE, 2000/29/WE, 2006/91/WE i 2007/33/WE⁽¹⁾, w szczególności jego art. 28 ust. 1 lit. d)–i),

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Niedawne pojawy *Agrilus planipennis* Fairmaire („określony agrofag”) w państwach trzecich położonych blisko granic Unii wymagają wprowadzenia środków zapobiegających zadomowieniu i rozprzestrzenianiu się określonego agrofaga na terytorium Unii w przypadku stwierdzenia jego występowania na tym terytorium.
- (2) Określony agrofag jest wymieniony w wykazie jako agrofag priorytetowy na mocy rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2019/1702⁽²⁾.
- (3) Na podstawie dostępnych dowodów naukowych i technicznych dotyczących określonego agrofaga środki względem określonego agrofaga należy wprowadzić wyłącznie w odniesieniu do roślin *Chionanthus virginicus* L. i *Fraxinus* L. („określone rośliny”) oraz drewna, oddzielonej kory i innych przedmiotów wykonanych z kory roślin *Chionanthus virginicus* L. i *Fraxinus* L. („określone drewno i kora”).
- (4) Aby zapewnić brak występowania określonego agrofaga na terytorium Unii, państwa członkowskie powinny przeprowadzać intensywne coroczne kontrole występowania określonego agrofaga i stosować metody zgodne z najnowszymi informacjami naukowymi i technicznymi.
- (5) Aby zapobiec zadomowieniu się określonego agrofaga i jego rozprzestrzenianiu się na terytorium Unii, państwa członkowskie powinny ustanowić obszary wyznaczone, składające się ze strefy porażenia i strefy buforowej, oraz zastosować środki zwalczania.
- (6) Na podstawie biologii określonego agrofaga strefa porażenia powinna obejmować porażone rośliny i wszystkie określone rośliny, które mogą zostać porażone w promieniu co najmniej 100 m wokół porażonych roślin. Na tej samej podstawie strefa buforowa powinna mieć szerokość 10 km od granic strefy porażenia, co jest odpowiednie ze względu na zdolność rozprzestrzeniania się określonego agrofaga.
- (7) W odosobnionych przypadkach wykrycia określonego agrofaga ustanowienie obszaru wyznaczonego nie powinno być jednak wymagane, jeżeli określonego agrofaga można wyeliminować z tych roślin i jeżeli istnieją dowody na to, że rośliny te zostały porażone przed ich wprowadzeniem na dany obszar lub że jest to odosobnione wykrycie, które prawdopodobnie nie doprowadzi do zadomowienia się. Jest to najbardziej proporcjonalne podejście, o ile kontrole występowania przeprowadzone na danym obszarze potwierdzą brak występowania określonego agrofaga.
- (8) W celu zapewnienia natychmiastowego usunięcia porażonych roślin i zapobieżenia dalszemu rozprzestrzenianiu się określonego agrofaga na pozostałe terytorium Unii monitorowanie obszarów wyznaczonych powinno odbywać się corocznie w najbardziej odpowiednim okresie roku i z wystarczającą intensywnością.

⁽¹⁾ Dz.U. L 317 z 23.11.2016, s. 4.

⁽²⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2019/1702 z dnia 1 sierpnia 2019 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/2031 przez ustanowienie wykazu agrofagów priorytetowych (Dz.U. L 260 z 11.10.2019, s. 8).

- (9) Aby zapewnić proporcjonalne podejście do zagrożenia fitosanitarnego stwarzanego przez określonego agrofaga, państwa członkowskie powinny móc znieść wyznaczenie obszarów, jeżeli w wyniku kontroli występowania agrofaga ten nie zostanie wykryty na obszarze wyznaczonym przez co najmniej cztery kolejne lata.
- (10) Należy ustanowić środki zwalczania w celu wyeliminowania określonego agrofaga, jeżeli jego występowanie zostanie stwierdzone na terytorium Unii. Środki te powinny być odpowiednie w stosunku do biologii określonego agrofaga i oparte na dostępnych informacjach naukowych i technicznych.
- (11) Zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2016/2031 każde państwo członkowskie opracowuje i uaktualnia plan awaryjny dotyczący każdego agrofaga priorytetowego. W oparciu o doświadczenia zdobyte w związku z poprzednimi pojawami należy przyjąć przepisy szczegółowe wdrażające art. 25 rozporządzenia (UE) 2016/2031, aby zapewnić kompleksowy plan awaryjny na wypadek stwierdzenia obecności określonego agrofaga w Unii.
- (12) Przepisy dotyczące prowadzenia kontroli występowania na obszarach wolnych od agrofaga w oparciu o wytyczne Europejskiego Urzędu ds. Bezpieczeństwa Żywności w sprawie miarodajnych pod względem statystycznym i opartych na analizie ryzyka kontroli występowania *Agrilus planipennis* ^(?) powinny obowiązywać od dnia 1 stycznia 2027 r., aby zapewnić właściwym organom wystarczający czas na zaplanowanie takich kontroli, przygotowanie ich projektu i przydzielenie na nie wystarczających środków.
- (13) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Roślin, Zwierząt, Żywności i Pasz,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- 1) „określony agrofag” oznacza *Agrilus planipennis* Fairmaire;
- 2) „określone rośliny” oznaczają rośliny *Chionanthus virginicus* L. i *Fraxinus* L., inne niż owoce, nasiona, pyłek i rośliny w kulturze tkankowej;
- 3) „badanie dotyczące wytyczenia granic” oznacza procedurę iteracyjną stosowaną w celu ustalenia granic obszaru uznanego za porażony agrofagiem lub wolny od niego;
- 4) „określone drewno i kora” oznaczają drewno, oddzieloną korę i inne przedmioty wykonane z drewna i kory roślin *Chionanthus virginicus* L. i *Fraxinus* L.;
- 5) „drzewa pułapkowe” oznaczają określone rośliny, które pozbawia się kory wokół pnia na pewnym jego odcinku i wykorzystuje, aby ułatwić wczesne wykrycie określonego agrofaga.

Artykuł 2

Kontrole występowania na terytorium Unii prowadzone zgodnie z art. 24 rozporządzenia (UE) 2016/2031

1. Państwa członkowskie przeprowadzają co roku, w oparciu o analizę ryzyka, kontrole występowania określonego agrofaga na tych obszarach swoich terytoriów, na których nie stwierdzono jego występowania.
2. Projekt kontroli występowania i plan pobierania próbek w ramach tych kontroli musi pozwalać na wykrycie – w danym państwie członkowskim i przy wystarczającym poziomie ufności – niskiego poziomu występowania określonego agrofaga na porażonych roślinach. Wspomniane kontrole opierają się na wytycznych Europejskiego Urzędu ds. Bezpieczeństwa Żywności („Urząd”) w sprawie miarodajnych pod względem statystycznym i opartych na analizie ryzyka kontroli występowania *Agrilus planipennis* oraz uwzględniają ryzyko naturalnego rozprzestrzeniania się określonego agrofaga.

^(?) EFSA, „Guidelines for statistically sound and risk-based surveys of *Agrilus planipennis*” (Wytyczne w sprawie miarodajnych pod względem statystycznym i opartych na analizie ryzyka kontroli występowania *Agrilus planipennis*), 17 grudnia 2020 r., <https://doi.org/10.2903/sp.efsa.2020.EN-1983>.

3. Kontrole występowania przeprowadza się:
 - a) na otwartej przestrzeni, na obszarach naturalnych i miejskich, na terenie przystanków i postojów przy głównych drogach, liniach kolejowych i innych szlakach transportowych, a także w szkółkach, centrach ogrodnich, ośrodkach handlu określonymi roślinami, drewnem i korą, tartakach drewna liściastego oraz, w stosownych przypadkach, w innych odpowiednich miejscach;
 - b) w odpowiednim czasie w danym roku pod względem możliwości wykrycia określonego agrofaga, biorąc pod uwagę biologię tego agrofaga, występowanie i biologię określonych roślin, a także informacje naukowe i techniczne, o których mowa w karcie kontroli występowania agrofaga *Agrilus planipennis* (*) opracowanej przez Urząd.
4. Kontrole występowania polegają na:
 - a) łapaniu określonego agrofaga w pułapki, co może obejmować wykorzystanie drzew pułapkowych;
 - b) w stosownych przypadkach – ocenach wizualnych określonych roślin;
 - c) w przypadku podejrzenia – pobieraniu próbek i badaniu określonych roślin i określonego drewna, w tym ściętych gałęzi, oraz drewnianego materiału opakowaniowego; oraz
 - d) w stosownych przypadkach – wykorzystaniu specjalnie przeszkolonych psów tropiących.

Artykuł 3

Ustanowienie obszarów wyznaczonych

1. W przypadku urzędowego potwierdzenia występowania określonego agrofaga dane państwo członkowskie niezwłocznie ustanawia wyznaczony obszar obejmujący:
 - a) strefę porażenia o promieniu co najmniej 100 m wokół porażonych roślin, obejmującą porażone rośliny i wszystkie określone rośliny, które mogą zostać porażone („strefa porażenia”);
 - b) strefę buforową o szerokości co najmniej 10 km wokół granic strefy porażenia.
2. Przy wytyczaniu obszaru wyznaczonego uwzględnia się podstawy naukowe, biologię określonego agrofaga, stopień porażenia, szczególne rozmieszczenie określonych roślin na danym obszarze oraz dowody wskazujące na zadomowienie się określonego agrofaga.

Niezwłocznie po początkowym wytyczeniu strefy porażenia przeprowadza się badanie dotyczące wytyczenia granic, którego projekt i plan pobierania próbek w jego ramach umożliwia wykrycie, przy 95 % poziomie ufności, występowania 1 % porażonych roślin.

Badanie dotyczące wytyczenia granic:

- a) opiera się na wytycznych Urzędu w sprawie miarodajnych pod względem statystycznym i opartych na analizie ryzyka kontroli występowania *Agrilus planipennis*; oraz
 - b) obejmuje pobieranie próbek gałęzi lub inne odpowiednie metody umożliwiające wykrycie agrofaga przed jego pojawieniem się.
3. W obrębie obszarów wyznaczonych właściwe organy podnoszą świadomość społeczną na temat zagrożeń związanych z określonym agrofagiem oraz środków wprowadzonych w celu zapobiegania jego dalszemu rozprzestrzenianiu się poza te obszary.

Zapewniają one, aby podmioty profesjonalne i ogół społeczeństwa wiedziały o wytyczeniu obszarów wyznaczonych.

(*) EFSA (Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności), 2020. Mapa pogładowa do celów kontroli występowania *Agrilus planipennis*. Publikacja pomocnicza EFSA z 2020 r.: EN-1945. <https://arcg.is/09S94u>.

4. Właściwe organy mogą podjąć decyzję o zmniejszeniu promienia strefy buforowej na podstawie informacji o skali porażenia, zagęszczeniu określonych roślin oraz źródle i momencie pojawu określonego agrofaga. W takim przypadku organy te niezwłocznie zgłaszają Komisji i pozostałym państwom członkowskim to zmniejszenie oraz jego powody.

Artykuł 4

Odstępstwa od ustanawiania obszarów wyznaczonych

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 3 właściwe organy mogą podjąć decyzję o nieustanawianiu obszaru wyznaczonego, jeżeli spełnione są następujące warunki:

- a) istnieją dowody na to, że określony agrofag został wprowadzony na dany obszar z roślinami lub materiałem roślinnym, na których stwierdzono występowanie tego agrofaga, a rośliny te zostały porażone przed ich wprowadzeniem na dany obszar i nie doszło do namnażania się określonego agrofaga, lub istnieją dowody na to, iż jest to odosobnione wykrycie, które prawdopodobnie nie doprowadzi do zadomowienia się określonego agrofaga;
- b) upewniono się – na podstawie wyników specjalnych ustaleń i zastosowanych środków zwalczania – że nie doszło do zadomowienia się określonego agrofaga oraz że rozprzestrzenianie się i udane rozmnażanie określonego agrofaga nie jest możliwe ze względu na jego biologię.

2. W przypadku gdy właściwy organ stosuje odstępstwo przewidziane w ust. 1:

- a) wprowadza środki w celu zapewnienia szybkiego zwalczania określonego agrofaga i wykluczenia ryzyka jego rozprzestrzeniania się;
- b) w stosownych przypadkach, niezwłocznie zwiększa liczbę pułapek i częstotliwość kontroli pułapek na tym obszarze;
- c) niezwłocznie zwiększa częstotliwość ocen wizualnych dokonywanych pod kątem obecności dorosłych osobników, w połączeniu z pobieraniem próbek gałęzi, lub stosowania innych odpowiednich metod wykrywania umożliwiających wykrycie określonego agrofaga przed jego pojawieniem się;
- d) przez co najmniej jeden cykl życia określonego agrofaga i dodatkowo jeden rok kontroluje obszar o szerokości co najmniej 1 km wokół porażonych roślin lub miejsca, w którym wykryto określonego agrofaga, a w okresie lotu określonego agrofaga robi to regularnie i intensywnie;
- e) ustala źródło pojawu określonego agrofaga, identyfikując pochodzenie roślin, drewna, kory i innych przedmiotów związanych z określonym agrofagiem oraz badając je pod kątem wszelkich oznak porażenia, w tym pobierając próbki gałęzi i stosując ukierunkowane metody pobierania próbek prowadzące do zniszczenia badanych roślin;
- f) podnosi świadomość społeczną na temat zagrożeń związanych z określonym agrofagiem; oraz
- g) stosuje wszelkie inne środki, które mogą przyczynić się do zwalczania określonego agrofaga, z uwzględnieniem standardu ISPM nr 9 ⁽⁵⁾ i z zastosowaniem zintegrowanego podejścia zgodnie z zasadami określonymi w standardzie ISPM nr 14 ⁽⁶⁾.

Artykuł 5

Coroczne kontrole występowania na obszarach wyznaczonych

Na obszarach wyznaczonych właściwe organy przeprowadzają intensywne coroczne kontrole występowania, o których mowa w art. 19 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2016/2031, w celu wykrycia występowania określonego agrofaga, z uwzględnieniem informacji, o których mowa w karcie kontroli występowania agrofaga opracowanej przez Urząd.

⁽⁵⁾ Wytyczne odnośnie do programów zwalczania agrofaga – standard referencyjny ISPM nr 9 sekretariatu Międzynarodowej konwencji ochrony roślin, Rzym. <https://www.fao.org/3/x2981e/x2981e.pdf>.

⁽⁶⁾ Zastosowanie zintegrowanych środków w systemowym podejściu do zarządzania ryzykiem związanym z agrofagiem – standard referencyjny ISPM nr 14 sekretariatu Międzynarodowej konwencji ochrony roślin, Rzym. <https://www.ippc.int/en/publications/607/>.

Projekt kontroli występowania uwzględnia wytyczne w sprawie miarodajnych pod względem statystycznym i opartych na analizie ryzyka kontroli występowania *Agrilus planipennis*. Projekt kontroli występowania i plan pobierania próbek w ramach tych kontroli musi umożliwiać określenie – przy poziomie ufności wynoszącym co najmniej 95 % – poziomu występowania określonego agrofaga wynoszącego 1 %.

Coroczne kontrole występowania przeprowadza się zgodnie z art. 2 ust. 3 i 4 w strefach buforowych w celu wykrycia występowania określonego agrofaga oraz w strefach porażenia w celu monitorowania jego występowania w tych strefach.

Artykuł 6

Zniesienie wyznaczenia

Wyznaczenie może zostać zniesione, jeżeli na podstawie kontroli występowania, o których mowa w art. 5, przez co najmniej cztery kolejne lata na obszarze wyznaczonym nie wykryto określonego agrofaga.

Artykuł 7

Środki zwalczania

1. Po początkowym wyznaczeniu obszaru oraz jednocześnie z badaniami dotyczącymi wytyczenia granic właściwe organy stosują wszystkie następujące środki:
 - a) natychmiastową ścinę na poziomie gruntu wszystkich porażonych roślin oraz roślin podejrzewanych o porażenie;
 - b) natychmiastową ścinę na poziomie gruntu wszystkich określonych roślin w promieniu co najmniej 100 m wokół porażonych roślin oraz dokładne badanie tych określonych roślin pod kątem wszelkich oznak porażenia, z wyjątkiem przypadków, w których porażone rośliny wykryto poza okresem lotu określonego agrofaga; w takim przypadku ścinę i usunięcie określonych roślin przeprowadza się, zanim rozpocznie się następny okres lotu;
 - c) usuwanie, badanie i bezpieczne unieszkodliwianie roślin wyciętych zgodnie z lit. a) i b), z zastosowaniem wszelkich niezbędnych środków ostrożności, aby uniknąć rozprzestrzeniania się określonego agrofaga w trakcie ścinki i po jej zakończeniu;
 - d) badanie i bezpieczne unieszkodliwianie drewna i kory związanych z porażeniem, z zastosowaniem wszelkich niezbędnych środków ostrożności, aby uniknąć rozprzestrzeniania się określonego agrofaga;
 - e) zakaz wszelkiego przemieszczania określonych roślin, drewna i kory poza obszar wyznaczony;
 - f) ustalenie źródła porażenia poprzez identyfikację pochodzenia roślin, drewna, kory i innych przedmiotów związanych z porażeniem oraz badanie ich pod kątem wszelkich oznak porażenia, w tym pobranie próbek gałęzi i ukierunkowane pobieranie próbek prowadzące do zniszczenia badanych roślin;
 - g) w stosownych przypadkach – zastąpienie określonych roślin innymi gatunkami, które nie są podatne na porażenie;
 - h) zakaz obecności nowych określonych roślin na otwartej przestrzeni, na obszarze, o którym mowa w lit. b), z wyjątkiem występowania drzew pułapkowych;
 - i) w przypadku wykorzystywania drzew pułapkowych poddaje się je regularnym inspekcjom oraz niszczy i bada przed następnym okresem lotu;
 - j) podnoszenie świadomości społecznej na temat zagrożeń związanych z określonym agrofagiem oraz środków przyjętych w celu zapobiegania jego wprowadzaniu na terytorium Unii i rozprzestrzenianiu się na nim, w tym warunków dotyczących przemieszczania określonych roślin, drewna i kory z wyznaczonego obszaru;
 - k) w razie potrzeby – szczególne środki w celu zaradzenia określonym problemom lub komplikacjom, co do których można mieć uzasadnione obawy, że uniemożliwią, utrudnią lub opóźnią zwalczanie, w szczególności problemom związanym z dostępnością i odpowiednią likwidacją wszystkich roślin porażonych lub podejrzewanych o porażenie, bez względu na ich lokalizację, publiczną lub prywatną własność bądź osoby lub podmioty za nie odpowiedzialne; oraz

l) wszelkie inne środki, które mogą przyczynić się do zwalczania określonego agrofaga, z uwzględnieniem międzynarodowego standardu dla środków fitosanitarnych („ISPM”) nr 9 i z zastosowaniem podejścia systemowego zgodnie z zasadami określonymi w ISPM nr 14.

2. Właściwe organy mogą podjąć decyzję o zwiększeniu promienia, o którym mowa w ust. 1 lit. b), na podstawie informacji o skali porażenia, zagęszczeniu określonych roślin oraz źródle lub momencie pojawu określonego agrofaga.

3. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 lit. b), w przypadku gdy właściwy organ stwierdzi, że ścinka jest nieodpowiednia w odniesieniu do ograniczonej liczby poszczególnych roślin ze względu na ich szczególną wartość społeczną, kulturową lub środowiskową, te poszczególne rośliny podlegają comiesięcznemu indywidualnemu badaniu pod kątem wszelkich oznak porażenia. W takich przypadkach wprowadza się alternatywne w stosunku do ścinki środki zapewniające wysoki poziom ochrony, aby zapobiec wszelkiemu ewentualnemu rozprzestrzenianiu się określonego agrofaga z tych roślin.

Powody takiego stwierdzenia i zastosowane w jego wyniku środki przedstawia się Komisji w sprawozdaniu sporządzanym na podstawie art. 9.

4. Jeżeli wyniki badania dotyczącego wytyczenia granic, o którym mowa w art. 3 ust. 2, prowadzą do kolejnego wykrycia określonego agrofaga, właściwy organ stosuje wszystkie środki, o których mowa w ust. 1, i kontynuuje badanie dotyczące wytyczenia granic.

Artykuł 8

Plany awaryjne

1. Oprócz elementów wymienionych w art. 25 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2016/2031 państwa członkowskie określają w swoich planach awaryjnych:

- a) działania na rzecz zwalczania określonego agrofaga, jak określono w art. 7;
- b) środki ostrożności związane z przemieszczaniem określonych roślin, drewna i kory na terytorium Unii, jak określono w załączniku VIII do rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2019/2072 ⁽⁷⁾;
- c) inspekcje urzędowe, które mają być przeprowadzane w odniesieniu do przemieszczania określonych roślin, drewna i kory w obrębie terytorium Unii;
- d) minimalne zasoby, które mają być udostępniane, i procedury udostępniania tych dodatkowych zasobów w przypadku potwierdzenia lub podejrzenia występowania określonego agrofaga;
- e) procedury identyfikacji właścicieli roślin, drewna i kory, które mają zostać zniszczone, powiadamiania o nakazie usunięcia oraz uzyskiwania dostępu do obiektów prywatnych.

2. Państwa członkowskie aktualizują swoje plany awaryjne, stosownie do przypadku, do dnia 31 grudnia każdego roku.

Artykuł 9

Sprawozdania roczne

Do dnia 30 kwietnia każdego roku państwa członkowskie przedkładają Komisji i pozostałym państwom członkowskim sprawozdanie dotyczące środków wprowadzonych na podstawie art. 2–8 w poprzednim roku kalendarzowym oraz efektów tych środków.

Wyniki kontroli występowania przeprowadzonych na podstawie art. 5 przedkłada się Komisji, korzystając z formularza, o którym mowa w załączniku.

⁽⁷⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2019/2072 z dnia 28 listopada 2019 r. ustanawiające jednolite warunki wykonania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/2031 w sprawie środków ochronnych przeciwko agrofagom roślin i uchylające rozporządzenie Komisji (WE) nr 690/2008 oraz zmieniające rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2018/2019 (Dz.U. L 319 z 10.12.2019, s. 1).

*Artykuł 10***Wejście w życie**

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Art. 2 ust. 2 stosuje się od dnia 1 stycznia 2027 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 5 lutego 2024 r.

W imieniu Komisji
Przewodnicząca
Ursula VON DER LEYEN

2. Instrukcje wypełniania formularza

Należy wyjaśnić założenia leżące u podstaw projektu kontroli występowania według poszczególnych agrofagów. Podsumowanie i uzasadnienie:

- populacja docelowa, jednostka epidemiologiczna i jednostki kontrolne,
- metoda wykrywania i czułość metody,
- czynniki ryzyka wskazujące poziomy ryzyka i odpowiadające im ryzyko względne oraz odsetek populacji roślin żywicielskich.

- Kolumna 1: należy podać nazwę obszaru geograficznego, numer pojawu agrofaga lub wszelkie informacje umożliwiające zidentyfikowanie tego obszaru wyznaczonego (OW) oraz datę jego ustanowienia.
- Kolumna 2: należy podać wielkość OW przed rozpoczęciem kontroli występowania.
- Kolumna 3: należy podać wielkość OW po kontroli występowania.
- Kolumna 4: należy wskazać podejście: zwalczanie lub ograniczanie rozprzestrzeniania. W zależności od liczby OW przypadającej na agrofaga i zastosowanego na nich podejścia należy dodać niezbędną liczbę wierszy.
- Kolumna 5: należy wskazać strefę OW, w której przeprowadzono kontrolę występowania, dodając niezbędną liczbę wierszy: strefa porażenia (SP) lub strefa buforowa (SB) – w oddzielnych wierszach. W stosownych przypadkach wskazać obszar SP, na którym przeprowadzono kontrolę występowania (np. ostatnie 20 km przylegające do SB, wokół szkółek), w oddzielnych wierszach.
- Kolumna 6: należy podać liczbę i opis miejsc, w których prowadzone są kontrole występowania, wybierając jedną z następujących pozycji w opisie:
1. na otwartej przestrzeni (obszar produkcyjny): 1.1. grunty (orne, pastwisko); 1.2. sad/winnica; 1.3. szkółka; 1.4. las;
 2. na otwartej przestrzeni (inne): 2.1. ogrody prywatne; 2.2. miejsca publiczne; 2.3. obszar ochrony; 2.4. rośliny dzikie na obszarach innych niż obszary ochrony; 2.5. inne, z dokładnym określeniem danego przypadku (np. centrum ogrodnicze, obiekty komercyjne korzystające z drewnianego materiału opakowaniowego, przemysł drzewny, tereny podmokłe, sieć nawadniająca i odwadniająca);
 3. warunki zamknięte fizycznie: 3.1. szklarnia; 3.2. miejsce prywatne inne niż szklarnia; 3.3. miejsce publiczne inne niż szklarnia; 3.4. inne, z dokładnym określeniem danego przypadku (np. centrum ogrodnicze, obiekty komercyjne korzystające z drewnianego materiału opakowaniowego, przemysł drzewny).
- Kolumna 7: należy wskazać miesiące w danym roku, w których przeprowadzono kontrole występowania.
- Kolumna 8: należy wskazać wybraną populację docelową, podając odpowiednio wykaz gatunków/rodzajów żywicielskich i obszar. Populację docelową definiuje się jako zbiór jednostek kontrolnych. Jej wielkość jest określana zwykle na potrzeby użytkowników rolnych w hektarach, ale mogą to być działki, pola, szklarnie itp. Należy uzasadnić swój wybór w części dotyczącej podstawowych założeń. Należy wskazać jednostki kontrolne objęte kontrolą występowania. „Jednostka kontrolna” oznacza rośliny, części roślin, towary, materiały, wektory agrofagów, które zostały poddane ocenie w celu zidentyfikowania i wykrycia agrofagów.
- Kolumna 9: należy wskazać poddane kontroli występowania jednostki epidemiologiczne wraz z ich opisem i jednostką miary. „Jednostka epidemiologiczna” oznacza jednorodny obszar, na którym interakcje między agrofagiem, roślinami żywicielskimi oraz czynnikami i warunkami abiotycznymi i biotycznymi doprowadziłyby do tej samej sytuacji epidemiologicznej w przypadku wystąpienia agrofaga. Jednostki epidemiologiczne są elementami podziału populacji docelowej, które są jednorodne pod względem epidemiologii i obejmują co najmniej jedną roślinę żywicielską. W niektórych przypadkach cała populacja żywicielska w danym regionie/na danym obszarze/w danym państwie może zostać określona jako jednostka epidemiologiczna. Mogą to być regiony wspólnej klasyfikacji jednostek terytorialnych do celów statystycznych (NUTS), obszary miejskie, lasy, ogrody różane lub gospodarstwa rolne bądź hektary. Wybór jednostek epidemiologicznych musi być uzasadniony w części dotyczącej podstawowych założeń.

- Kolumna 10: należy wskazać metody stosowane podczas kontroli występowania, w tym liczbę czynności wykonanych w każdym przypadku, w zależności od szczególnych wymagań prawnych dotyczących każdego z agrofagów. Jeżeli informacje z danej kolumny nie są dostępne, należy wpisać „Nie dotyczy”.
- Kolumna 11: należy podać szacunkową ocenę skuteczności pobierania próbek. Skuteczność pobierania próbek oznacza prawdopodobieństwo wyboru zakażonych części zakażonej rośliny. W przypadku wektorów jest to skuteczność metody pod względem wychwycenia wektora dodatniego, gdy wektor taki jest obecny na obszarze objętym kontrolą występowania. W przypadku gleby jest to skuteczność wyboru próbki gleby zawierającej agrofaga, gdy agrofag taki jest obecny na obszarze objętym kontrolą występowania.
- Kolumna 12: „czułość metody” oznacza prawdopodobieństwo prawidłowego wykrycia występowania agrofaga z użyciem danej metody. Czulość metody definiowana jest jako prawdopodobieństwo, że test na rzeczywiście dodatnim żywicielu da wynik dodatni. Wartość tę uzyskuje się przez pomnożenie wartości określającej skuteczność pobierania próbek (tj. prawdopodobieństwa wyboru zakażonych części zakażonej rośliny) przez wartość określającą czułość diagnostyczną (uzyskaną na podstawie ocen wizualnych lub badania laboratoryjnego wykorzystywanego w procesie identyfikacji).
- Kolumna 13: należy podać czynniki ryzyka w różnych wierszach, wypełniając tyle wierszy, ile jest konieczne. Dla każdego czynnika ryzyka należy wskazać poziom ryzyka i odpowiadające mu ryzyko względne oraz odsetek populacji żywicielskiej.
- Kolumna B: należy podać szczegóły kontroli występowania w zależności od szczególnych wymogów prawnych dotyczących każdego agrofaga. Jeżeli informacje z danej kolumny nie mają zastosowania, należy wpisać „Nie dotyczy”. Informacje, które należy przedstawić w tych kolumnach, są związane z informacjami zawartymi w kolumnie 10 „Metody wykrywania”.
- Kolumna 18: należy wskazać liczbę miejsc, w których założono pułapki, jeżeli liczba ta różni się od liczby pułapek (kolumna 17) (np. ta sama pułapka jest wykorzystywana w różnych miejscach).
- Kolumna 21: należy wskazać liczbę próbek, w przypadku których stwierdzono wynik dodatni lub ujemny lub w przypadku których wynik nie został określony. Próbkę „nieokreśloną” to poddane analizie próbki, w przypadku których – z powodu różnych czynników (np. próbka poniżej poziomu wykrywalności, próbka nieprzetworzona – niezidentyfikowana, próbka stara) – nie uzyskano żadnych wyników.
- Kolumna 22: należy wskazać powiadomienia o pojawie agrofagów w roku, w którym przeprowadzono kontrolę występowania. Nie ma potrzeby podawania numeru powiadomienia o pojawie agrofagów, jeżeli właściwy organ uznał, że stwierdzenie występowania jest jednym z przypadków, o których mowa w art. 14 ust. 2, art. 15 ust. 2 lub art. 16 rozporządzenia (UE) 2016/2031. W tym przypadku należy wskazać powód niepodawania tych informacji w kolumnie 25 („Uwagi”).
- Kolumna 23: należy wskazać czułość kontroli występowania zgodnie z międzynarodowym standardem dla środków fitosanitarnych (ISPM) nr 31. Tę wartość osiągniętego poziomu ufności w odniesieniu do niewystępowania agrofaga oblicza się na podstawie przeprowadzonych badań (lub pobranych próbek), biorąc pod uwagę czułość metody i szacowane nasilenie.
- Kolumna 24: należy wskazać szacowane nasilenie na podstawie szacunków przed kontrolą występowania dotyczących prawdopodobnego rzeczywistego nasilenia agrofaga na danym polu. Szacowane nasilenie określa się jako cel kontroli występowania i odpowiada ono kompromisowi, który ustalają osoby zarządzające ryzykiem, pomiędzy ryzykiem wystąpienia agrofaga a zasobami dostępnymi na potrzeby kontroli występowania. Zazwyczaj na potrzeby kontroli występowania przyjmuje się wartość równą 1 %.